

Dag Blakkisrud

Dunk – dunk – fra bunnen av en sivsjo

Kortprosa i åtte deler

a)

De stikker med smale kniver, slår med neslekvaster og slipper veps under skjortelinningen.

Så er de over deg med oljer, salver og sedativer blandet med uttrekk av søvnurt og gullrisblomst.

Kjørt til veggs av hukommelsen reiser du en grizzlybjørn mot overmakten og deiser vilt, river fem striper i en tynn rygg før de flykter med sur røyk i neseborene og flammeslikk i kjolekantene.

b)

Huset rister, men det er ingen bombe denne gangen, tenker du og setter deg tungt i lenestolen.

Kanskje barna morer seg med å slenge den tunge porten igjen og igjen ...?

Røyken må være fra i går, eller stamme fra orkestermusikken, sirlig ordnet i hver sin noteskuff: En nøkkel for hver toneart.

Huset brenner ikke – du må bare tenke på tante Dora, eller på Ben, så vil det åpne seg rom etter rom, og du synker behagelig tilbake i lyden av din egen stemme som roper.

Noen slår inn en rute, og gardinet ligner en svanger kvinne når vinden fyller det som et seil.

c)

Tyngdekraften er bare sorg, fødsel og forplantningskramper, stukket på et spyd, plantet i ett midtpunkt. En råttne frukt som trekker til seg fluer og mark og slipper muggsporer ut som en glorie.

En totempæl plantet i en kvinnekropp:
Øverst: ørnens krumme nebb
Nederst: blafrende vimpler

Et navn over tungen? En mann fra en drøm?

Virkeligheten: Klar og skjør som gamle Hurdalsglass, litt skjev i stetten og med luftbobler stengt inne på 150-ende året. Vi vil ikke dette, men vi styres. Fremfor alt av en pekefinger, en rusten dørvrider og et gammelt nag til sannheten. For sannheten har såret oss før, og den vil gjøre det igjen og igjen. For sannheten er den blanke rustningen i vindeltrappen. Et grått skjegg på et gammelt bilde.

d)

Usynligheten begynner å bli tydelig. Arméene stilt opp ute på slettene. Et hull i hver børsepipe.

Det rykker i de minste musklene i ryggene. De vi sjelden bruker. Og med samme letthet som en bisverm følger sin Dronning opp i almetreet, summer tankene rundt det egentlige spørsmål: Skal krigerne komme tilbake? Og når?

Og hvilke skal du velge for din skjøre bevissthet – skal du velge å tro at slimål og mordersnegl er på reptilstadiet?

Og hvis det tilfeldigvis er gnagerår – hva med bisam, lemen og brunrotte?

Når svermen slår seg inn, er kuben kledd med gyllen halm, og snart lukker hånden seg om rørepinnen (seig av honning).

e)

Av og til en klar morgen.

Ikke støv i koppene, ingenting knust som jeg ikke vet om.

Ingen pust i gardinene eller ukjente lukter i sengetøyet.

f)

Du avdekker noe med hvert spadetak. Den feite jorda gir villig fra seg meitemark og biller, skår av gammelt porselen, bokser av blikk og særlig

holdbar 60-tallsplast.

Skjærene flakser rundt og skvetter, skremt av det plutselige lyset fra kattekraniet. Og i det samme husker du Pus. En varm gud som luktet sol.

g)

Utenfor Alexandria, i bukten, delvis skjult av bunnvegetasjon og sedimenter ligger et skipsvrak i ruinene av Kleopatras palass. Rekeøyet på lang stilk, beundrer draperier av salt på styrmannens briller, mens tangskogene vugger knokkelfestet. De knekte mastene ligner søyler fra et sunket tempel.

En trapp leder de langsomme koraller og snegler mot helligdommen. Og murene stimer mot makrellfiskens hvite buklys. Mens krabbeskjoldet fører tempelkulten. Sidelengs.

h)

Bar isse i månedamp. Smiler du maskesmilet? Vil du ha asken? Over fjorden?

Flekkene brer seg og det skilles ut en rand: Evigheten kranses av en smal, rød kant-søm

For hvert rykk presses salt snø mellom fjæresteinene. Vevsprøvene ligner marmor eller salpetersyre i en blå plastdunk.

Dunk

Dunk

På bunnen av en sivsjø. En krans av kromosomer: Riktig antall, korrekt stilt opp mot sin bakgrunn. Anlegg for depresjon og fantastiske tanker – kronet med genet for svarte blomster.

Du tar på deg munken Mendels grå hatt og utfører fjærligningen. Men selv en lett ligning har vondt for å gå opp når hønene har mytetid og fjærene har mange farger.